

[Jørgen Jensen.]

har været igennem, har det været sådan, at når der var stærkt pres på, f. eks. ved julelukninger, overførte man kontrollen til fagbevægelsen, så kunne arbejdsformidlingskontorerne ikke klare det. I dag, hvor vi har 150.000 arbejdsløse, klarer arbejdsformidlingen det ej heller. Der er 14 dages eller 3 ugers kontrol, og situationen er den i dag, at mange arbejdere må ned at stå i kø for at få udleveret et kort hos arbejdsformidlingen, man får to eller tre kort ad gangen til to eller tre uger, hvorefter man skal ned med dette kort i arbejdsløsheds-kassen, som foretager den egentlige kontrol og beregning af, hvad den pågældende er berettiget til af understøttelse. Arbejdsformidlingskontorerne er altså et forsinkende organ også med hensyn til kontrollen, som ikke kan klare de opgaver, der foreligger, og hvor det alligevel er arbejdsløsheds-kassen, som udfører det væsentlige arbejde.

For os er det foreliggende forslag et skridt på vejen til at få en drøftelse af at få anvisning og kontrol tilbage til fagbevægelsen, både fordi det administrativt og arbejdsmæssigt er bedre, og navnlig fordi den interessekamp, der foregår, den må vi også sikre, at fagbevægelsen har mulighed for ved anvisning af arbejdskraft.

Må jeg sige om punkt 2 i forslaget, at der efter vores opfattelse ud over de underpunkter, der er peget på her, må være en ret for arbejderne til grundet på personlige forhold at kunne nægte at tage anvist arbejde.

Vi er altså velvilligt stemt over for forslaget og vil under udvalgsbehandlingen stille de ændringsforslag, vi mener er nødvendige.

Kurt Hansen (VS):

Nu er spørgsmålet om arbejdsformidling og arbejdsanvisning jo noget, vi har drøftet her inden for de sidste par måneder ved forskellige lejligheder, godt nok under forskellige nuancerede former, men nogle af de ting, jeg har lyst til at fremføre, har jeg knyttet an til på tidligere tidspunkt.

Vi har tidligere været inde på, at VS er 100 pct. konsekvente modstandere af, at vi har en statslig arbejdsanvisning, at arbejdsanvisningen ikke er ført ind under fagforeningerne endnu. Vi har klart og tydeligt set, at der ude omkring på arbejdspladserne virkelig er ved at blive skabt en bevægelse for

at få ført arbejdsanvisningen tilbage til fagforeningerne. Jeg siger ikke, at arbejdsformidlingen i alle dens nuancer, i alle dens funktioner, skal føres tilbage, men det principielle i det må være, at vi får arbejdsanvisningen tilbage. Man må jo nok bare sige, at arbejdspladserne indtil nu ikke i tilstrækkeligt stort omfang har været i stand til at udforme eller realisere en måde at ændre tingene på.

Når vi har sagt, at vi er modstandere af den statslige arbejdsanvisning, er det ikke bare ud fra de økonomiske betragtninger, der er blevet fremført, som er rigtige, de økonomiske betragtninger, der går ud på, at det er noget, der vejer tungt på finansloven, at det er noget, der i særdeleshed har sugørret, hvis man kan sige som Ekstra Bladet, nede i arbejderens lønningsposer; det er samtidig ud fra betragtningen om, at det er noget, der har langt mere vidtrækkende politiske konsekvenser.

For det første er der jo tale om en deportationslov. Når man snakker om disse ting, bliver det fra borgerligt hold altid fremstillet, som om det drejer sig om enkelte eksempler, men nu fik vi nogle glimrende eksempler fra kristeligt folkepartis ordfører, der sagde, at han kendte folk fra en masse forskellige byer rundt omkring på Sjælland, der lå og fartede omkring for at komme på arbejde. Det må da være et reelt udtryk for, at det ikke bare er nogle enkelte, der har det problem, men at det er et problem for store dele af arbejderne.

For det andet er det vigtigt at sikre, at man får lavet en ordning, sådan at de arbejdsløse får anvist arbejde i den rækkefølge, de er blevet arbejdsløse, for derved har man i hvert fald en rimelig mulighed for i nogenlunde stor udstrækning at imødegå de tendenser, vi har set, til sortlistning af politisk aktive på arbejdspladserne.

Når fagforeningerne får arbejdsanvisningen tilbage — og jeg siger udtrykkeligt når — kan den bruges til at hæve lønnen inden for de forskellige fagområder. Det er klart, problemstillingen har nogle nuancer, men det er oplagt, at få vi arbejdsanvisningen ført tilbage til fagforeningerne, kan det bidrage til, at fagforeningerne bliver et bedre redskab i lønkampen.

En af de ting i SF's forslag, som VS er meget lidt begejstret for, er det, der står i